

maatte vise sig at være hensigtsmæssige. — Da det ærede Udvalg har tiltraadt de Vædringsforslag, jeg har tilladt mig at stille til denne Finantslovens 3die Behandling, har jeg ikke Meget at tilføje; jeg skal kun sige et Par Ord med Hensyn til den ærede Ordførers forrige Udtalelse. Han henholdt sig, hvad Forlaget under Nr. 23 angaar, til nogle Bemærkninger, som han nævnte, at han havde fremhevet i Gaarsmødet. Jeg var ikke tilstede her i Thinget, da den ærede Ordfører gjorde disse Bemærkninger, idet jeg maatte overvære Forhandlingerne i det andet Thing, og jeg veed derfor ikke nøje, hvorpaa denne Udtalelse er gaaet ud. Jeg beder derfor undskyldt, hvis jeg ikke gengiver den korrekt, da jeg som sagt ikke har hørt den; men, efter hvad der er mig meddelt, gif den ud paa, at man forudsatte, at man ved Anvendelsen af de Forhøielser, hvorom her er Tale, vilde følge de Anskuelser, der navnlig ere fremsatte i Justitsministerens Forslag til Lov, indeholdende et Tillæg til § 12 i Loven af 25de Marts 1871. Disse Anskuelser skulde da være, at kun Bestillingsmænd med en Lønning af mellem 3 og 600 Rd. skulde kunne komme til at nyde Godt af de Forøgelser, hvorom her er Tale. Jeg skal i den Anledning tillade mig at gøre opmærksom paa, at den Udtalelse, der fandtes i Motiverne til det af mig nævnte Lovforslag, ikke angik Andet end de Summer, hvorom der deri var Tale. Det er ingenlunde min Mening hermed at ville sige, at det skulde være min Tanke, at der i det Væsentlige skulde gjælde andre Principer med Hensyn til de andre Summer, der fremtræde i Forlaget under Nr. 23 til § 20. Det har ganske vist været Justitsministerens Tanke, at disse Forøgelser af Beløbene skulde sætte Ministeriet i Stand til at give de ringere afslagne Bestillingsmænd en ringe Forøgelse i deres Indtægter, hvorpaa de efter alle Forhold maa siges at have et fuldgyldigt Krav, for ikke at bruge et stærkere Udtryk; men for at forebygge Misforstaaelse, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at jeg, medens jeg for de Medhjælpssummers Vedkommende, hvorom der var Tale i det af mig nævnte Lovforslag, nemlig Medhjælpssummerne til Netterne, kunde udtale mig, saaledes som stet er i Motiverne til det omtalte Lovforslag, ikke kan fremkomme med en Udtalelse af ganske det samme Indhold med Hensyn til de andre Bestillingsmænd, om hvilke der her er Tale. For Netternes Vedkommende stiller Sagen sig saaledes, at de Personer, der kan være Tale om at komme til Hjælp, ere Folk, som have Lønninger mellem 3 og 600 Rd.; men blandt de andre Bestillingsmænd kan der undtagelsesvis være en eller anden Person, som det efter Omstændighederne maatte anses for at være rigtigt eller nødvendigt at lade faae en mindre Del af den Forhøielse, her er foreslaaet, om jeg end ikke kan sige noget Afgjort derom. Det er, for at gjen tage det, ingenlunde min Mening at ville fravige

det Princip, der er udtalt i Motiverne til det omtalte Lovforslag, men jeg maa dog forvare mig imod, at de Udtryk, der findes i disse Motiver, i sig selv skulle anses for at være absolut bindende, saaledes at der ikke skulde kunne blive Spørgsmaal om at lade Forhøielsen blive andre Klasser af Bestillingsmænd til Del, enten Bestillingsmænd, der ikke have 300 Rd., eller Bestillingsmænd, der muligens maatte have mere end 600 Rd. Principet er ganske vist det, at saadanne Bestillingsmænd eller mindre Lønnede Embedsmænd, som have 7—800 Rd. eller derover, ikke skulle have Del i denne Bevilling.

**H. Nielsen:** Med den høitærede Justitsministerens Svar er jeg forsaavidt tilfreds, som jeg er enig med ham i, at man skal søge at aabne Fangen Leilighed til at høre Ordet, for at hans Hjerte kan blødgjøres, men jeg tror fremdeles, at man ikke skal tvinge ham dertil. Den høitærede Justitsminister har jo ogsaa lovet at ville have sin Opmærksomhed rettet paa denne Sag, og jeg tror ganske vist, at det vilde være en meget heldigere Maade at aabne Fangens Dre paa, at Præsten gaar hen til ham, besøger ham og taler med ham for at se, hvorledes hans Hjertebund er; kan Præsten saa derved vinde hans Hjerte, kommer Fangen nok frivillig hen og hører Ordet; men hvor der er selvstændig Uimodtagelighed, tror jeg, at man ved Tvang kun gjør Skade og kun forsinker den Tid, da Vedkommende maatte ellers kunde komme til at høre Ordet med Andens Dre.

**Ordføreren:** De Betragtninger, der nu bleve udviklede af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (H. Nielsen), tiltræder jeg ganske. Jeg tror, at den høitærede Minister, der forøvrigt har udtalt sig saa velvilligt om dette Spørgsmaal, ved nærmere Overveelse vil indse Rigtigheden deraf. Den modsatte Grundtænkning, anvendt paa andre Forhold, hvor den kan have ligesaa liden Gyldighed som her, vil føre os tilbage i en Tilstand, som vi nu, Gud ske Lov, ere langt, langt ude over. Med Hensyn til det eneste Vædringsforslag, ved hvis Forstaaelse der kan være Tale om nogen Meningsforskel mellem den høitærede Minister og Udvalget, nemlig Forslag under Nr. 23, skal jeg bemærke, at jeg tror at turde udvide mine almindelige Udtalelser i forrige Møde om disse Lønningstillæg paa en saadan Maade — og jeg haaber at gøre dette i Forstaaelse med Udvalgets øvrige Medlemmer, idet jeg beder dem iblandt dem, som ikke i denne Henseende ere enige med mig, at udtale det — at de omtrent ville falde sammen med, hvad den høitærede Justitsminister nu yttrede. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at Folk, der have under 300 Rd., som gjøre fuld Nytte for den Lønning, de have, og ere vel stiftede til den Plads de be-